

Τα εμπόδια και οι δυσκολίες της χριστιανικής ζωής (Χρήστος Καραδήμος, Θεολόγος - Εκπαιδευτικός, Συγγραφέας)

/ [Πεμπτούσια](#)

«Τις ημάς χωρίσει από της αγάπης του Χριστού; Θλίψις ή στενοχωρία ή διωγμός ή λιμός ή γυμνότης ή κίνδυνος ή μάχαιρα;... Πέπεισμαι γαρ ότι ούτε θάνατος ούτε ζωή...ούτε τις κτίσις ετέρα δυνήσεται ημάς χωρίσαι από της αγάπης του Θεού της εν Χριστώ Ιησού τω Κυρίω ημών»(Ρωμ. 8, 35-38).

“Κάτω οι Άλπεις” φώναξε ο Μέγας Ναπολέων, όταν του είπαν ότι είναι αδύνατο να τις διέλθει και να συνεχίσει τη νικηφόρα πορεία του. Βεβαίως οι Άλπεις δεν έπεσαν, αλλ’ ο Μ. Ναπολέων βρήκε τρόπο να τις περάσει. “Κάτω οι Άλπεις” πρέπει να είναι και το σύνθημα κάθε χριστιανού, ο οποίος βλέπει, ότι ο δρόμος του προσωπικού καταρτισμού και της χριστιανικής μορφώσεως είναι δρόμος μετ’ εμποδίων. Πρέπει να κατανοήσουμε, ότι η ζωή είναι πλήρης ναρκοπεδίων, υφάλων και σκοπέλων, που πρέπει να αποφύγουμε. «Επίγνωθι, τονίζει η Σοφία Σειράχ, ότι εν μέσω παγίδων διαβαίνεις και επί επάλξεων πόλεως περιπατείς» (Σοφ. Σειράχ, 9, 13).

Ο Χριστιανός, λοιπόν, πρέπει με χαρά και με την πεποίθηση της νίκης να ορμά στην πνευματική μάχη. Αν ο Schiller έψαλλε μελαγχολικά:

«Όμορφους λόφους πέρα εκεί βλέπω,
Αιώνια νέους και πράσινους πάντα,
Αν να πετάξω τη δύναμη είχα,
Στους λόφους αυτούς θα χυμούσα» [1],

ο χριστιανός αισθάνεται, ότι έχει τη δύναμη του φτερουγίσματος αυτού, επαναλαμβάνοντας μαζί με τον Παύλο «Πάντα ισχύω εν τω ενδυναμούντι με Χριστώ» (Φιλιπ. 4, 13).

Οι μέθοδοι του Διαβόλου

Τα πρώτα κύρια εμπόδια, τα οποία έχει ν'αντιμετωπίσει για τον προσωπικό του καταρτισμό ο αγωνιζόμενος άνθρωπος, είναι οι μεθοδείες, τα μηχανεύματα και οι δολοπλοκίες του διαβόλου. Η Αγία Γραφή μιλάει σαφώς περί του Σατανά ως προσωπικού όντος. Ο διάβολος δεν είναι κάποια συμβολική ιδέα, συμβολίζουσα απλώς το κακό. Όσο περισσότερο οι άνθρωποι υποτιμούν ή αγνοούν τον Σατανά, τόσο αυτός χαίρεται περισσότερο, διότι μπορεί να οδηγήσει ευκολότερα αυτούς στην πτώση. Ο διάβολος είναι μια φρικτή πραγματικότητα. Αυτός έφερε την αμαρτία στον κόσμο και ζητά με τη βοήθεια των δαιμόνων, που βρίσκονται στην υπηρεσία του, να οδηγήσει τους ανθρώπους στην αμαρτία. «ο Ποιών την αμαρτίαν εκ του διαβόλου εστίν» (Α΄ Ιωαν. 3, 8). Κάθε άνθρωπος είναι εκτεθειμένος στις επιθέσεις του Σατανά. Γι αυτό ο Λόγος του Θεού συνιστά: «Νήψατε, γρηγορήσατε· ο αντίδικος υμών διάβολος ως λέων ωρυόμενος περιπατεί ζητών τίνα καταπή»(

Α΄ Πέτρ. 5, 8).

Ο σκοπός, όμως, του διαβόλου δεν είναι μόνο το να οδηγήσει τον άνθρωπο στην αμαρτία, αλλά να τον προσδέσει στο άρμα του, έτσι ώστε αυτός να γίνει δούλος της αμαρτίας και να μην μπορεί να κάνει τίποτα άλλο από την αμαρτία. Η επί του ανθρώπου επίδραση του διαβόλου δύναται να εκδηλωθεί όχι μόνο ως απλός πειρασμός, τον οποίον ο άνθρωπος μπορεί ν' απωθήσει σχετικά εύκολα, αλλά και ως υποδούλωση του ανθρώπου ή και πλήρης κατοχή αυτού. Ο υποδουλωμένος στον Σατανά άνθρωπος βλέπει την αμαρτία τόσο «καλή», ώστε κυριολεκτικά γίνεται υπηρέτης της. Η σκέψη, το συναίσθημα και η θέλησή του κυριεύονται τόσο πολύ, ώστε ο άνθρωπος καθίσταται τυφλός και κουφός για την αγάπη, την αγιότητα και δικαιοσύνη του Θεού. Γι αυτόν ισχύει ο λόγος του αποστόλου Παύλου: «Ο Θεός του αιώνος τούτου ετύφλωσε τα νοήματα των απίστων εις το μη αυγάσαι αυτοίς τον φωτισμόν του ευαγγελίου της δόξης του Χριστού» (Β΄ Κορ. 4, 4).

Το κύριο γνώρισμα της τακτικής και στρατηγικής του διαβόλου είναι το ότι γνωρίζει την «αχίλλειον πτέρναν» του ανθρώπου και χρησιμοποιεί το ασθενές σημείο αυτού. Γνωρίζοντας ο διάβολος τα ευπαθή σημεία καθενός από μας, προσφέρει απατηλά δολώματα.

Πως, λοιπόν, θ' αντιμετωπίσουμε τις διάφορες μεθοδείες του πονηρού; Αρχικά πρέπει να θεωρούμε τον διάβολο ως προσωπικό μας εχθρό. Εάν το μεγαλύτερο κατόρθωμα του πονηρού είναι το να οδηγεί τους ανθρώπους στην άρνηση της

ύπαρξής του, για να ενεργεί εκ του ασφαλούς, προϋπόθεση της νίκης των ανθρώπων εναντίον αυτού είναι να έχουν σαφή παράσταση περί της προσωπικής του ύπαρξης. Μόνο τότε θα είναι έτοιμοι ν' αντιμετωπίσουν κατά μέτωπο τις ύπουλες επιθέσεις του, κατά τις οποίες, μερικές φορές, για να εξαπατήσει «μετασχηματίζεται εις άγγελον φωτός» (Β΄ Κορ. 11, 14).

Έπειτα χρειάζεται συνεχής επαγρύπνηση προς απόκρουση των επιθέσεών του. «Γρηγορείτε, στήκετε εν τη πίστει, ανδρίζεσθαι, κρατεούσθε», φωνάζει ο απόστολος Παύλος (Α΄ Κορ. 16, 13,) δηλ. προσέχετε σαν άγρυπνοι φρουροί. Μένετε σταθεροί και όρθιοι στην πίστη. Αγωνίζεσθε σαν άνδρες γενναίοι. Λάβετε δύναμη και θάρρος. Όταν οι σκοποί κοιμούνται η ήττα είναι πιθανή. Οι πειρασμοί δεν είναι αμαρτία. Αμαρτία είναι η υποχώρηση και η συνθηκολόγηση με τις απαιτήσεις τους.

Πολύ μεγάλη βοήθεια για τον άνθρωπο στον αγώνα του εναντίον του διαβόλου είναι και η θερμή προσευχή, η συχνή μελέτη του λόγου του Θεού και η συμμετοχή στα Μυστήρια της Εκκλησίας. Η διαρκής συμμετοχή στη μυστική ζωή του Χριστού είναι το ισχυρότερο όπλο εναντίον του διαβόλου. Ο Ιησούς «εν ω γαρ πέπονθεν αυτός πειρασθείς, δύναται τοις πειραζομένοις βοηθήσαι» (Εβρ. 2, 18), μπορεί «συμπαθήσαι ταις ασθενείαις ημών», διότι είναι «πεπειρασμένος κατά πάντα καθ' ομοιότητα χωρίς αμαρτίας» (Εβρ. 4, 15). «Πιστός δε έστι ο Κύριος, ος στηρίξει υμάς και φυλάξει εκ του πονηρού» (Β΄ Θεσ. 3, 3). «Ο γεννηθείς εκ του Θεού τηρεί εαυτόν, και ο πονηρός ουχ άπτεται αυτού» (Α΄ Ιωαν. 5, 18). Ακόμη και ο υποδουλωμένος στον διάβολο, μέσω της μεάνοιας και της ζωντανής επικοινωνίας με τον Χριστό μπορεί να ελευθερωθεί, διότι ακριβώς «εις τούτο εφανερώθη ο υιός του Θεού, ίνα λύση τα έργα του διαβόλου» (Α΄ Ιωαν. 3, 8).

1. Ν. Ι Λούβαρη, Από λόφο σε λόφο στην κορυφή-Νοσταλγικά περιπλανήσεις (Σειρά Δευτέρα), Αθήνα 1949, σελ. 3.